

afart om ikke af menneskeheden så i alle tilfælde af A-kassemedlemmerne.

Vi mener, at den del af § 64 og § 74, der sætter denne strengere varighedsbegrænsning på dagpengene, er komplet overflødig.

Såfremt der fra arbejdsformidlingens eller A-kassens side måtte blive rejst tvivl om et handicappet A-kassemedlems rådighed, og hvad enten dette medlem modtager pension efter lov om social pension eller ej, skal A-kassen jo foretage en rådighedsvurdering af medlemmet ifølge arbejdsløshedslovens § 62, jfr. arbejdsdirektoratets bekendtgørelse nr. 182 af 29. april 1982 med tilhørende vejledning. Ifølge denne bekendtgørelse skal medlemmet være i stand til at overtage arbejde på de vilkår, som er almindelige inden for det faglige område, hvor medlemmet sædvanligt er beskæftiget. Et medlem, der ikke er i stand til at arbejde inden for sit sædvanlige område er dog også til rådighed, såfremt A-kassen efter samråd med arbejdsformidlingen skønner, at medlemmet er i stand til at overtage arbejde inden for andre faglige områder, og såfremt medlemmet erklærer sig villig til at søge og overtage arbejde med overflytning til anden A-kasse til følge.

Nøjagtig den samme rådighedsvurdering skal foretages, hvis der sættes spørgsmålstegn ved et hvert ikke-handicappet medlems rådighed.

Hvor mange vil dette så dreje sig om?

En person med en *mellemste førtidspension* har en formodet restarbejdsevne svarende til et sted mellem 12 og ca. 5 timer om ugen. Såfremt vurderingen har været rigtig og personen faktisk udnytter sin restarbejdsevne vil *pågældende være uden mulighed for forbliven i eller optagelse i en A-kasse*.

En person med en *almindelig helbredsbetings førtidspension*, der har en formodet restarbejdsevne, der er under halvdelen, men ikke under en tredjedel, skulle således kunne klare 15-20 timers arbejde om ugen. Hvis dette skøn er rigtigt og personen udnytter sin restarbejdsevne, vil der være *mulighed for optagelse i en arbejdsløshedskasse som deltidsforsikret*.

Nu er virkeligheden jo ikke altid, som lovgivningen forudsætter. Der kan sagtens være pensionister i arbejde, der falder uden for de anførte antagelser. Men den gruppe, der *formelt* diskrimineres, er gruppen med almindelig førtidspension som nævnt.

Denne gruppe er imidlertid yderst broget. Den omfatter: a) personer, der er henvist til at forsørge sig selv, nemlig enlige og gifte mænd samt enlige

kvinder (inkl. kvinder, der er blevet enke eller separeret eller skilt efter mange år som hjemmearbejdende) og gifte kvinder, der hidtil har været i fuldtidsbeskæftigelse, samt gifte kvinder, der efter hidtidig fuldtidsbeskæftigelse er gået på halv tid på grund af helbredet, b) gifte kvinder, der har været hjemmearbejdende i mange år, men hvis arbejdssevne i hjemmet er nedsat til under halvdelen, og c) gifte kvinder, der har været hjemmearbejdende i mange år, men hvis ægtefælles indtægter ikke overstiger et beløb svarende til højeste førtidspension, og hvis arbejdssevne i udearbejde anses for nedsat til omkring en tredjedel eller mindre, men hvis arbejdssevne i hjemmet ikke er væsentligt nedsat.

Af disse 3 grupper vil det kun være gruppe a), der reelt er mulige kandidater til et deltidsjob. En del af dem vil være personer, der har fået tilkendt pensionen efter det fyldte 60. år, og hvis arbejdssevne kan være så nedsat, at de ville have fået mellemste pension, hvis de havde været under 60 år på ansøgningstidspunktet. De er altså også ude af billedet. Tilbage er der en mindre gruppe. Det er imidlertid svært at danne sig et reelt billede af størrelsen af denne. Men det er for så vidt heller ikke det vigtigste. Diskriminationen er der. Og man kan måske endda sige, at den er billig at fjerne. Talmæssigt overstiger gruppen næppe en 5.000 personer.

Ad 2

Personer, der modtager *invaliditetsydelse*, kan efter arbejdsløshedslovens § 75, stk. 5, modtage efterløn, hvis de opgiver retten til invaliditetsydelse.

Invaliditetsydelsen er en ydelse, der tildeles handicappede, som ifølge en *lægelig* vurdering ville have ret til højeste eller mellemste førtidspension, men som er afskåret fra denne, fordi indtægten ved erhvervsarbejde er så stor, at tilkendelse af den grund er udelukket. Disse personer kan så få tildelt invaliditetsydelse dels som en kompensation for de særlige udgifter, der uundgåeligt vil være forbundet med en handicappet persons tilknytning til arbejdsmarkedet - f.eks. ekstraordinære udgifter til transport - dels fordi de pågældende gør en ekstraordinær indsats for at holde sig i gang.

Efterlønnen giver mulighed for fortsat at arbejde 200 timer om året og dermed bevare en vis tilknytning til arbejdsmarkedet. Efterlønsmodtageren, der har frasagt sig invaliditetsydelsen, kan selvfølgelig også benytte sig af 200 timersreglen. Men han eller hun mister med tabet af invaliditetsydelsen »skulderklappet« for en ekstraordinær